

Arrest

nr. 110 759 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. U bent een Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. In uw dorp, Qala-i-Naw, district Surkh Rod, hielp u bij de bouw van huizen. U werkte tegelijkertijd ook als boer.

Uw broer werkte in Jalalabad op een militaire basis. Op een gegeven moment ontving hij een brief van de taliban. Uw broer bleef verder werken en hij werd ontvoerd. U kreeg later ook een brief waarin stond dat u voor de taliban moest gaan werken. In de brief werd er verwezen naar het lot van uw broer en ook dat u spoorloos zou verdwijnen indien u niet in zou gaan op het voorstel. U heeft overleg gepleegd met uw schoonbroer en uw moeder en zij besloten dat het te gevaarlijk was voor u om in het land te blijven.

Op 3 januari 2013 werd u voor het eerst opgemerkt op Belgisch grondgebied, meer bepaald in Middelkerke, waar uw vingerafdrukken werden genomen. U kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten, doch u sloot zich aan bij een groep illegalen die de overtocht naar het Verenigd Koninkrijk wilden maken. Uiteindelijk betaalde u toch een som aan een persoon die u een ticket kocht naar het station van Brussel.

Op 28 januari 2013 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het niet geloofwaardig dat uw broer gewerkt zou hebben op een militaire basis. U immers gevraagd naar informatie hieromtrent, stelde u slechts dat hij een 'bestuurder' was op de basis (CGVS, p. 18). U heeft er geen idee van wat zijn taken waren op de basis, noch weet u op welke basis hij werkte (CGVS, p. 18). Hoewel u verschillende keren gevraagd werd om in meer detail te spreken over het werk van uw broer, ontweek u telkens de vragen door te verwijzen naar de oudere leeftijd van uw broer of het feit dat uw broer niet over zijn werk sprak, mede door een angst voor de taliban (CGVS, p. 18). Aangezien u helemaal niets weet over het werk van uw broer, heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat hij ooit gewerkt heeft op een militaire basis. Nochtans woonde uw broer nog thuis en kan er verondersteld worden dat u toch een aantal zaken opgevangen moet hebben (CGVS, p. 18). U heeft dan ook geenszins aangetoond dat uw broer op een militaire basis werkzaam was en dientengevolge problemen kreeg met de taliban. Er kan totaal geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Verder is het opmerkelijk dat uw broer een dreiging van de taliban genegeerd zou hebben terwijl hij volgens uw verklaringen 'op zijn hoede' geweest zou zijn om informatie te delen uit 'angst' voor de taliban in de streek (CGVS, p. 17, 18). De reactie van uw broer op de dreigbrief van de taliban is in deze context volledig onbegrijpelijk. U bent bovendien niet in staat om meer duidelijkheid te verschaffen over de nogal ongeïnteresseerde houding van uw broer. U verklaarde gewoonweg dat jullie niet weten wie de taliban zijn en dat uw broer de brief opvatte als een grap (CGVS, p. 20). In een Afghaanse context is het niet geloofwaardig dat iemand lacherig zou doen over een dreigbrief. Andermaal kunnen uw verklaringen niet overtuigen.

Wat betreft de dreigbrief die uzelf ontvangen zou hebben, dient er slechts bemerkt te worden dat dit een vervolghet verhaal is op reeds ongeloofwaardig bevonden feiten. Uw asielrelaas wordt hierdoor niet versterkt, integendeel (CGVS, p.17-18).

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Surkh Rod in Nangarhar, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. Uit de door ons geraadpleegde informatie blijkt immers dat uw dorp Qala-i-Naw op ongeveer tien kilometer afstand ligt van het district Jalalabad en dat uw dorp tussen de twintig en de dertig kilometer verwijderd is van het centrum van Jalalabad (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Omwille van de nabijheid van Jalalabad stad, is het aannemelijk dat u zich aldaar zou kunnen vestigen. U spreekt immers de lokale taal en u verklaarde dat u in Afghanistan reeds werkte in de bouw (CGVS, p. 16). Derhalve kan er verondersteld worden dat u een vestigingsalternatief heeft in Jalalabad.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-

sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel “1.2 van de Vluchtelingenconventie”. De vrees voor het leven wijst op een persoonlijke en psychische toestand. Deze vrees wijst op het bewustzijn van het risico in Afghanistan door de taliban vermoord te worden omwille van het feit dat leden van zijn familie bij de buitenlandse troepen werkzaam waren. Bovendien is verzoeker zelf een doelwit geworden omdat hij weigerde voor de taliban te werken. Gezien de bedreiging waarmee verzoeker en zijn familie werden geconfronteerd en het feit dat verzoeker een doelwit geworden is, had verzoeker geen andere keuze dan te vluchten. Verzoeker kan in zijn land van herkomst ook niet op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten rekenen en heeft in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer. De familie van verzoeker is machteloos geworden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de “Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht”. Verzoeker stelt dat hij nooit bij zijn broer in de militaire basis geweest is ten einde informatie omtrent zijn werk te bekomen. Bovendien sprak zijn broer niet veel over zijn werk omdat hij deze informatie geheim diende te houden. Daarnaast is de broer van verzoeker volwassen en is verzoeker niet verantwoordelijk voor zijn daden. Verzoeker vraagt zich af hoe de dreigbrief die aan hem persoonlijk gericht werd door de taliban als ongeloofwaardig kan beschouwd worden terwijl de bestreden beslissing de moeite niet heeft gedaan deze dreigbrief te analyseren.

Wat de subsidiaire bescherming betreft voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker merkt op dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in zijn regio van afkomst toenemend van aard is. De Afghaanse burgers in Qala-i-Naw kunnen niet meer op bescherming rekenen van nationale en internationale autoriteiten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten onderzoek te doen of er een schending kan zijn van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet in het kader van de veiligheidssituatie in het dorp Qala-i-Naw. Verzoeker heeft geen intern vluchtalternatief in Jalalabad aangezien zijn fysieke toestand hem de toegang tot de arbeidsmarkt belemmert, het gebrek aan een sociaal opvangnetwerk en familieleden in Jalalabad en het feit dat verzoeker nooit in Jalalabad geweest is. Tot op heden wordt de regio geteisterd door toenemende activiteiten van de taliban en verzoeker verwijst naar de neerlegde stukken die aantonen dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in Jalalabad toenemend van aard is. Deze stukken betreffen aanslagen van de taliban en andere terroristische organisaties in Jalalabad met aanzienlijke burgerslachtoffers tot gevolg. De slachtoffers in voormelde stukken hebben geen hoge profielen. In het licht van het voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in Afghanistan een reëel risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden. Meer nog, dat er in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer is.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een aantal persartikelen toe.

Ter terechtzitting legt verzoeker een verslag neer van een radiologisch onderzoek.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn broer werkzaam was op een militaire basis, hetgeen het fundament van zijn asielrelaas uitmaakt. Zo stelt verzoeker slechts dat zijn broer een bestuurder was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Voor het overige kan verzoeker echter geen enkele concrete informatie geven omtrent de werkzaamheden van zijn broer. Zo weet verzoeker niet welk soort voertuigen zijn broer bestuurde, wat zijn taken waren op de basis, noch op welke basis hij werkte of waar deze precies gelegen was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Bovendien antwoordt verzoeker telkens naast de kwestie wanneer hem om meer informatie omtrent het werk van zijn broer gevraagd wordt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij nooit in de militaire basis is geweest om informatie te vergaren omtrent het werk van zijn broer en dat zijn broer er niet over sprak omdat hij informatie omtrent zijn werk geheim diende te houden, stelt de Raad vast dat dat geenszins de algehele onwetendheid van verzoeker omtrent de werkzaamheid van zijn broer kan verklaren. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker hieromtrent geen enkele informatie kan geven, in het bijzonder aangezien zijn broer thuis woonde en bijna elke avond thuis was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18).

Bovendien is het niet aannemelijk dat de broer van verzoeker de dreigbrief die hij ontving van de taliban zomaar naast zich neer zou leggen en afdoen als een grap (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17 en 20). De verklaring van verzoeker dat hij dit niet serieus nam omdat ze niet wisten wie de taliban was en dacht dat iemand hem bang wou maken houdt helemaal geen steek (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 20). Verzoeker verklaarde eerder immers dat zijn broer niets wou vertellen over zijn werk omdat dichtbij een talibangebied was en iedereen bang was om erover te spreken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Bijgevolg is het geenszins aannemelijk dat verzoekers broer de bedreiging van de taliban niet ernstig zou nemen. Waar verzoeker stelt dat zijn broer volwassen was en dat hij niet verantwoordelijk is voor de daden van zijn broer, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan het ongeloofwaardige en incoherent karakter van de verklaringen van verzoeker.

2.5. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de dreigbrief niet als ongeloofwaardig kan beschouwen zonder de moeite te doen deze dreigbrief te analyseren, merkt de Raad op dat verzoeker deze dreigbrief niet heeft neergelegd. Bovendien werd hem in het gehoor expliciet gevraagd of hij documenten bij zich had, waarop verzoeker negatief antwoordde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 20). Dit ondermijnt opnieuw verzoekers geloofwaardigheid.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in

dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man en beschikt over een grote hoeveelheid werkervaring in de bouwsector en is zelfs éénmaal in Jalalabad geweest (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10, 16 en 17). Voor zover verzoeker aangeeft dat hij omwille van zijn fysieke toestand zich niet in Jalalabad kan vestigen en hij ter terechtzitting ter zake een verslag van een radiologisch onderzoek neerlegt, merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij vijf jaar geleden een ongeval heeft gehad (stuk 4, gehoorverslag, p. 8) en desbetreffend geopereerd werd aan zijn been (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Ook verklaarde verzoeker dat hij in de bouwsector heeft gewerkt, maar ook als boer. Verzoeker geeft enkel zijn werk dicht bij huis aan en een zieke moeder als reden waarom hij niet in Jalalabad zou kunnen werken (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9). Verzoeker spreekt op geen enkel ogenblik over het feit dat hij niet heeft kunnen werken ten gevolge zijn fysieke toestand. Ook stelt de Raad vast dat het neergelegde radiologisch verslag een aantal vaststellingen bevat omtrent verzoekers bekken en zijn enkel, been en knie aan de linkerkant, doch wordt er niets bepaald over de hinder die verzoeker hierdoor zou hebben of op welke wijze deze vaststellingen verzoeker zouden kunnen verhinderen om te werken.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het

aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde persartikelen zijn niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB inzake Jalalabad te ondergraven. Bovendien blijkt uit geen van de artikelen dat er in Jalalabad een sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF